

Rab Mária Híradó

A Hét Domb Egyesület időszakos kiadványa | I. évfolyam, 1. szám; 2010. április

*Nemcsak építeni szeretnénk a kegyhely jövőjét,
hanem feltárni az elmúlt 90 év történetét, és megtalálni benne Mária jeleit.*

NATÁLIA NŐVÉR LÁTOMÁSA: „A SZENT SZŰZ ELTÁVOZIK MAGYARORSZÁGRÓL”

1944-ben történt, amikor egyszer az Oltáriszentség előtt imádkoztam, megjelent a Szent Szűz, mint a Világ Királynője.

Kimondhatatlan fájdalommal szemlélte hazánkat. Megrázó volt, ahogy később szótlánul továbbhaladt. Olyan mértékben, ahogy távolodott, nyomult be az országba a bűn, a hitetlenség, Isten és a felebaráti szeretet megvetése. Ezt látva rémülten felkiáltottam:

– Anyánk, Anyánk! Könyörgök, maradj velünk! Ha elhagysz bennünket, végünk van!

A Szent Szűz távozóban egy pillanatra megállt, és amint visszatekintett, szemében kimondhatatlan fájdalom honolt.

Szomorúan így felelt:

– „Nem, Leányom, nem maradhatok. Most mennem kell. Szentésges Fiam akarata ez. De nem hagylak el titeket végleg. Ha helyet készíttek Nekem a szívekben, viszatérek.”

Ki volt Natália nővér?

Életútjáról és látomásairól szóló írásunkat a 2. oldalon olvashatják!

Tartalomjegyzék:

Bevezető

- Történeti összefoglaló 2
- Mária Natália Magdolna nővér élete és látomásai 2

Utunk ide vezetett

- Tóth Zsuzsanna Sára: Utam Rab Máriához 3
- Varga Zsuzsanna: Gondoskodó fiatalok 5
- Az értelmi fogyatékosok imája 5
- Vagner Mihály: Levél Vácról 6
- Resperger Ferenc: Kincs a szemeteskukában 7
- Resperger Ferenc: Bodri 7
- Rác Katalin: Egy út, amely a Rab Mária-forráshoz vezetett 8

Mozaikok a Rab Mária forrás múltjából

- Tóth Zsuzsanna Sára: A Rab Mária-forrás legendája 10
- Dr. Csizsár Miklós: Néhány újabb adalék 11
- Dr. Földesi Ferenc: Hittel és akarattal – Jutason 12

Felélesztjük a Rab Máriát

- Kővári Lászlóné: Felélesztettük a forrást 13
- Tudósítás a Rab Mária-forrás kerekasztalról 14
- Hol tartunk? 14

Mária kegyhelyek Hetedhét Határon

- Toldi Éva: A skapuláré oltalmában 16

A Rab Mária forrás 1943-ban

A FORRÁS TÖRTÉNETE 1919-TŐL 1945-IG

Időszak	Esemény (újságcikk)	Szervező
1919?-	Az erdei áhítatos hely kialakulása VH: 1935. augusztus 4.: „Rab Mária...”	-
1929. aug.	Erdei séta VH: 1929. augusztus 11.: Jutason „Rab Máriánál”	Zsittvainé
1935. Július	Kirándulás VH: 1935. augusztus 4.: „Rab Mária...”	-
1936. május 27.	Madarak és fák napi kirándulás a Rab Máriánál VH: 1936 május 31.: „Madarak és fák napja”	Veszprémi Kegyességi Gimn.
1935-41 között	katonai misézőhely parkosítása, kiépítése VH: 1941. szept. 10.: „Megható ünnepség keretében áldották meg a Rabmária szobrot a jutasi erdőben”	-
1941. szeptember 8.	Kisasszony napi szentmise avatőünnepség VH: 1941. szept. 10.: „Megható ünnepség keretében áldották meg a Rabmária szobrot a jutasi erdőben”	Jutasi Altisztképző Int.
1941. szeptember 28.	Zarándoklat a Rab Máriához VH: 1941. október 1.: A veszprémiek hitvallása a Rab Máriánál	Szent László plébánia
1941. október 19.	Közös ájtatosság VH: 1941. október 1.: hirdetés: közös ájtatosság október 19-n	dr. Haász József
1942. szeptember 8.	Kisasszony napi szentmise VH: 1942. szeptember 16.: „Ünnepségek a Rab Máriánál”	Jutasi Altisztképző Int..
1943. május 30.	Hősök napi könyörgő körmenet a Rab Máriához VH: 1943. május 30.: „Hősök vasárnapján du. 3 órakor indul a könyörgő körmenet a jutasi Rab Máriához”; VH: 1943. Június 2.: „Ezrek vettek részt a vasárnapi könyörgő körmeneten”	Mindkét veszprémi katolikus plébánia
1943. szeptember 8.	Kisasszony napi szentmise VH: 1943. szeptember 16.: „Ünnepségek a Rab Máriánál”	Jutasi Altisztképző Int.
1944. május 31.	Hősök Napi Jutasi ájtatosság VH: 1944. május 31.: „Ezrek imádságos ünnepe volt a jutasi ájtatosság”	Mindkét veszprémi katolikus plébánia
1944. szeptember 8.	Kisasszony napi Szentmise VH: 1944. szeptember 12.: „Kisasszonynapja a Rab Máriánál”	Jutasi Altisztképző Int.
1945. szeptember 9.	Kisasszony napi Szentmise Napló: 2003. március 20.: Dr. Földesi Ferenc: A veszprémi Rab Mária-forrás	Szt. Margit plébánia; dr. Szemes József

MÁRIA NATÁLIA MAGDOLNA NŐVÉR (1901-1997)

Mária Natália Magdolna nővér 1901-ben született egy Pozsony melletti kis faluban, német anyanyelvű iparos családból. Szerzetesi hivatása már kicsiny korában világossá lett előtte. Pozsonyban 17 éves korában lépett szerzetbe. Huszonegy évesen egy Belgiumi zárdába került, majd 1934-ben visszahelyezték Csehszlovákiába. 1936-ban Magyarországra került, ahol budapesti és kecskeméti zárdákban élt. Itt fogadta azon természetfeletti ajándékokat és üzeneteket, amelyek meghirdették Magyarország háborús és háború utáni sorsát, és amelyek engesztelésre szólították fel a magyar papokat. A szerzetek feloszlata után Natália nővér vidéken élt, elrejtve a világ elől, ám lelki élményekben továbbra is gazdagon. Rejtett életét 1997-ig bekövetkezett haláláig megőrizte, 1980-tól új lelkiatya vezetése alatt.

Natália élményeiről és látomásairól 1939 és 1943 között, majd 1981 után lelki naplójában számol be. A Rab Mária Híradót az ebből vett idézetekre, mint pillérekre helyeztük.

Mindszenty Józseffel együtt Natália nővér lelkes támogatója volt Badalik Bertalan, Grósz József, Pétery József, Schvoy Lajos püspök. Natália nővér egy levelét 1941-ben egyházi személyek juttatták el Rómába, XII. Piusz pápa kezébe, majd a Szentatya érdeklődése nyomán később további négyet is. Jézus neki szóló kérésének eleget téve a pápa 1954 november elsején kibocsátott „AD COELI REGINAM” c. enciklikájában rendelte el, hogy Máriát a Világ Királynőjének nevezzük, és ünnepét minden évben május 31-én bensőséges hódolattal megüljük.

A szerző férjével

Mindig Szűzanya-tisztelő voltam. Ez a neveltetéséből is adódott. Így kerültünk el férjemmel, néhai István Lászlóval Medjugorjeba is.

Társas út volt. Az autóbusz útközben szedett össze bennünket, Balatonfüreden, Veszprémben, Budapesten és Balatonkeresztúron állt meg. Ott csatlakozott hozzánk dr. Szemes József atya, a plébánosunk. Ő lett a lelkivezetőnk. Nagy tudású, jó humorú, kedves idős bácsi volt (83 éves). Útközben imádkoztunk, mondtuk a rózsafüzéreket, ahol minden tizednél lélekre ható tanítást kaptunk az Úr Jézusról. Énekelünk, tréfálkozunk, jól éreztük magunkat, és a hosszú, egész napi út alatt össze is kovácsolódtunk. Sokat mesélt az Atya magáról is. Veszprémben a Szt. Margit templomnak ő volt a plébánosa a háborús idők vége felé. Mutatott egy fényképet is, ahol Mindszenty hercegprímás úr és Apor Vilmos győri püspök között állt, mint fiatal pap.

- No, Atya - mondtuk - magának is szentté kell válnia! - Mosolygott: - Hát igen, vagy vértanúvá! - Még szerencse, hogy nem olyan időket élünk! - feleltük.

A zarándoklat nem volt könnyű! A hegyek nehezen megmászhatók voltak. Csupa éles, meredek kőtenger. Első nap a Jelenések „domb”-ját jártuk be, majd másnap a Krizsevácot, mely egy kb. ötórás út. Egyesével vagy ket-

TÓTH ZSUZSANNA SÁRA: UTAM RAB MÁRIÁHOZ

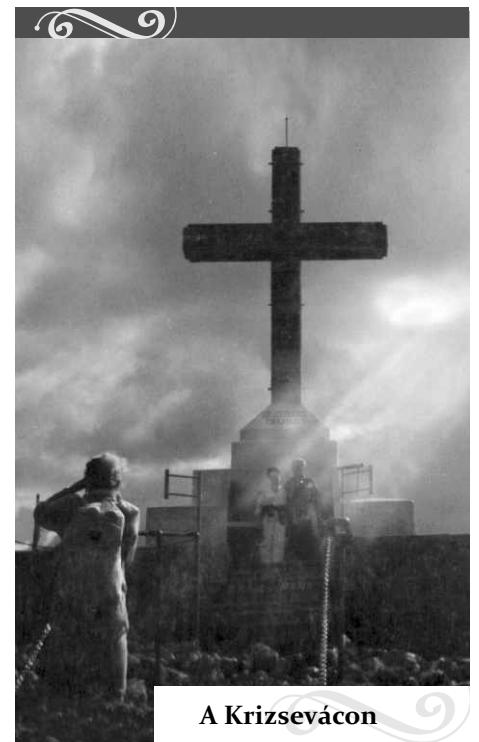
tesével lehetett menni, alattunk irdatlan mélység. Nekem tériszonyom van. Mindenki gyönyörködött az alattunk levő tájban - én nem is mertem lenézni mert féltem. Vissza sem lehetett fordulni, mert a másik oldalon kellett visszajönni. Felfelé 15 stáció volt (nem 14 - a 15. a Feltámadást ábrázolta). Minden stációnál megálltunk, imádkoztunk az Atyával. A negyediknél lenéztem én is, abban a percben azt éreztem, hogy leesem, vagy leugrom, vonzott a mélység. Ekkor az jutott eszembe, ha leesem sincs semmi baj, itt mindenki imádkozni fog értem, és rögtön a Szűzanya kötényébe esem. Abban a pillanatban minden megváltozott, nem féltem lenézni, szinte biztonságban éreztem magam. Hallgattam róla, az én „csodám” már megtörtént. Felértünk a „domb” tetejére, ahol egy hatalmas kereszt állt. Az éles sziklához próbáltunk letérdelni, imádkozni, énekelni, „Ott fenn a hegyen van az a hely, ahol a szív békére lel”... szinte köztünk járt az Úr. Sokan megkönnyezték, még az Atya is.

Egy alföldi városból való hölgy a papunkat kereste, gyónni akart. Úgy is lett, ő is feljött velünk a Krizovácsra is. Akkor szólt az Atyának, imádkozzon az otthon maradt hívekért, papokért, értünk - mert neki azt mondta a Szűzanya, hogy az Atya hamarosan erőszakos halállal meg fog halni. Az Atya szelíden azt válaszolta: „Jól van kedveském, majd imádkozom.” Ágnes, a kántornő igen bosszús lett, és le is hordta az asszonyt, hogy miért ijesztgeti ezt a 83 éves idős embert. Az Atya védelmébe vette: - Ágika, nem szabad haragudni, nem rosszindulatból mondta. Itt mindenkivel csodálatos dolgok történnek, ő úgy érezte, szólni kell. Ezután erről nem is esett többszó.

Lefelé a hegyről is kettesével jöttünk. Az Atyát a férjem segítette. Odasúgtam az Atyának is: -Kérem, gyóntassa meg - Recskén volt három és fél évet ártatlanul, nem tud megbocsátani. Ő intett, és úgy is lett. Laci, mint akit ki-

cseréltek olyan lett, vonásai békét sugároztak (ez volt az ő „csodája”), amiről szintén hallgattam. Mindenki csodálatos dolgokat élt át, de erről nem szeretnék írni, ezt szívemben őrzöm.

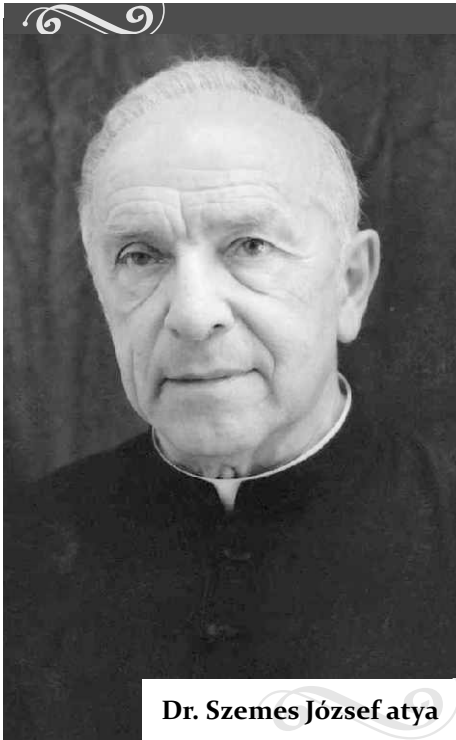
Öt nap múlva hazaindultunk. Megint egy fárasztó nap várt ránk, de szívünk megtelt az ott kapott élményekkel. Az atya hazafelé is mesélt, főleg Veszprémről. „Majd meglátják kedveskéim, Veszprém újra kegyhely lesz, majd ha újra visszajön a Rab Mária. Én voltam Nála - mesélte -, de a háború után szétrombolták, tilos volt még a helyet is felkeresni, de majd ha nagy bajban leszünk, hazajön, újra eljön, kegyhely lesz még Veszprém.” Figyeltünk is, nem is, már csak fél füllel hallottuk, mert a fáradságtól elaludtunk. Vasárnap hajnalban értünk Balatonkeresztúrra. Búcsúzkodtunk. Az Atya mindenkit meghívott a három hét múlva tartandó gyémántmiséjére. Sőt, - Ha valaki nem tud eljönni, öt hét múlva a veszprémi Szent Margit templomban is tartok gyémántmisét - mondta - Jöjjenek el! Ha nem lennék, a temetésemre! - és tréfásan elmosolyodott.

A Krizsevácón

Hétfőn férjemmel ebédeltünk, hallgattuk a híreket a rádióban, mivel egy hete nem voltunk itthon. Hirtelen megszakították az adást: „Az idős balatonkeresztúri plébánost egy órája brutális körülmények között megölték”. Kocsiba ültünk és odasiattunk. Már sokan ott voltak a zarándokok közül. Mindenki arcára kiült a döbbenet. Sírtunk, imádkoztunk. Az elkövetőt és a felbujtót is két órán belül elfogták. Pénzt akartak tőle - nem volt neki. Az elkövetők ma a rács mögött vannak.

A temetése itt volt Veszprémben a Szent Margit templom altemplomában. Rengetegen voltunk, még az alföldi asszony is eljött. Hát igaz lett! Az atya itt pihen, itt imádkozik értünk.

Dr. Szemes József atya

2007 nyarán dr. Szerenka Miklós plébános atya Fatimából egy Szűzanya szobrot hozatott Rab Mária emlékére. A templom melletti kis dombon helyezték el, két oldalában padok vannak a fáradtaknak, és kis vizet is vezettek ki a szomjazóknak a nyári melegben, hogy felfrissülhessenek.

Ekkor jutott eszembe Szemes Atya „próféciája” a Rab Máriáról. Elkezdem kutatni. Hogyan volt? Hol volt a forrás? Hol volt a grotta? Elég sikertelenül haladtam, de nem adtam fel.

Ekkor egy régi osztálytársamhoz, barátomhoz fordultam, aki a „rég” Veszprémi házakkal, történetekkel, lakóikkal foglalkozik - méghozzá szorgalmasan, alaposan, kitartóan. Őt, Molnárné Solymosi Erzsébetet kértem, hogy segítsen. Neki nem voltak erről emlékei, de szerzett a levéltárból régi folyóiratokat, ahol említették Rab Máriát - ezeket átolvastam, azután „Fefe” - dr. Földesi Ferenc - nyugalmazott katonatisztól kaptam fotókat és egy mobilszámot. Felhívtam. Végtelen öröömre egy kis tanítványom volt a vonal végén. Megörültünk egymásnak: ő is a Rab Máriát kutatja. Rácz Katika, a Hét Domb Hagyományőrző Egyesület vezetője. Mindhárman sejtették, hogy hol lehetett, de hát a bozótól, csalittól, csalántól szinte megközelíthetetlen volt. Katika sok embert beszervezett. Főleg a Dózsaváros plébánosa, Vasáros József atya és hívei segítettek. Kőváriné Teri „néni” is fáradhatatlan volt. Jöttek „barantás” fiúk erdőt tisztítani a sok szeméttől, csihatagtól. Idős bácsik lekaszálták a csalánt, a sok gazt. Végül előkerült a grotta néhány köve. Egy német állampolgár nagy fakeresztet is állíttatott kis Mária relieffel, köréje virágot ültettek a szorgos kezek. A fákon, mint régen, megjelentek a Máriát ábrázoló képek.

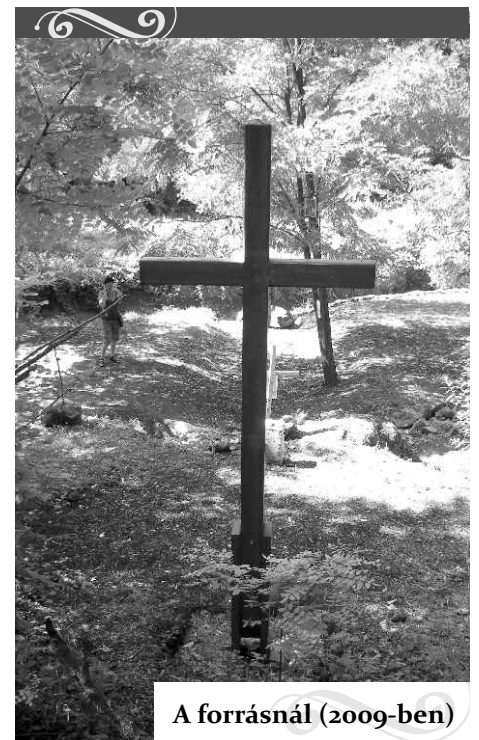
Vasáros atya 2009 szeptemberében már misézett is ott! Késő ősszel a Regina Mundi plébánosa, Tóth Gyula atya is ott volt. Imádkoztunk, énekelünk, s a végén az atya megáldott bennünket. Sajnos rá egy hónapra Gyula atya is az örök hazába távozott 52 évesen, infarktusz miatt.

Úgy érezzük, a Szűzanya újra megkezdte útját nálunk. Szükségünk is van Rá. Gyula atya is bizonyosan segít onnan nekünk és Szemes József atya is, ott kérik értünk a Minden Kegyelemek Anyját.

Szeretnénk újra a régi állapotba visszahelyezni a Rab Mária-forrást, városunk régi kegyhelyét! Ezért a legtöbbet Rácz Katika tud tenni: szervez, előadásokat tart, kerekasztal-beszélgetéseket hoz össze, egyszerűen fáradhatatlan.

Sok fiatal, lelkes, hívőre van szükség, akik hozzák a többiek magukkal. Öregek, fiatalok együtt kérjük hazánkért Máriát.

Volt, aki megkérdezte, „Most két Rab Mária van?” - Igen! Lourde-i barlangból is sok van. Mindegyiknél a Szűzanyát kérjük, és tiszteljük. Azok a hívők, akik a régi forráshoz nem tudnak elmenni, Szerenka atya jóvoltából itt tehetik tiszteletüket Máriánál, hiszen a Szűzanya itt is várja az imádkozó szíveket.

A forrásnál (2009-ben)

Kedves Szemes József atya, a Rab Mária már visszatérőben van, az a fontos, hogy felismerjük látogatását, és halljuk meg, amit a kánai menyegzőn mondott a szolgáltnak, akiknél a korsó volt: „Tegyétek, amit a Fiam mond!”

GONDOSKODÓ FIATALOK

Az Éltes Mátyás Fogyatékosok Nappali Intézményének fiataljai elhatározták az elmúlt év nyarán, hogy résztvesznek a Rab Mária forrás és kegyhely gondozásában.

Közel tíz fiatal közülünk önként jelentkezett a munkára. A többi résztvevővel egyeztetjük a feladatokát. A hely kitisztításával kezdtük a munkát. A következő alkalommal virágokat is vittünk a kereszthez.

Munkánk során megismerjük a hely történetét. A feladatok elvégzése után csendes elmélkedésbe merültünk.

A környék szép természetével csodáival is ismerkedtünk. Bogycsütyűket gyűjtöttünk.

Télen is ellátogatunk ehhez a közeli szép helyhez.

VARGA ZSUZSANNA

A Veszprém Megyei Jogú Város Önkormányzata által alapított és működtetett „Éltes Mátyás” Fogyatékosok Nappali Intézménye és Gondozóháza felnőtt korú értelmi fogyatékosokban szenvedő személyek részére biztosít szolgáltatásokat.

Szívesen sétálnak fiataljaink, ezért nagyon megörültünk, amikor hallottunk a Rab Mária-forrásról és rögtön meg is látogattuk. Amikor láttuk, milyen rossz állapotban van, megkerestük a Hét Domb Egyesületet, és felajánlottuk segítségünket. Így hetente, ha az időjárás engedi, kilátogatunk a kegyhelyre.

AZ ÉRTELMI FOGYATÉKOSOK IMÁJA

Mária áldott légy, - mert elfogadtad Jézus születését!

Mária áldott légy, - mert elfogadtad Jézus tanítását!

Mária áldott légy, - Mert elfogadtad Jézus halálát!

Mária boldog vagy, - mert láttad Jézus feltámadását!

Mária boldog vagy, - mert láttad Jézus mennybemenetelét!

Mária boldog vagy, - mert láttad kiáradni a Szentlelket!

Jézus köszönöm, hogy Te akartál engem! - Áldd meg a szüleimet

Jézus köszönöm, hogy Te türelmesen végighallgatsz! - Áldd meg a gondozóimat!

Jézus köszönöm, hogy meghaltál értem! - Áldd meg azokat is, akik

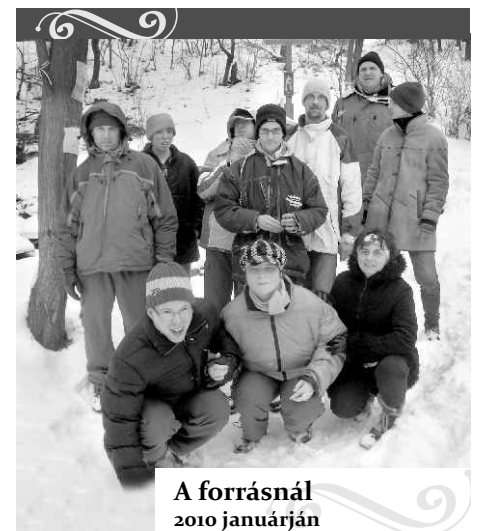
kigúnyolnak engem!

Hiszem, hogy én is boldog leszek, ha úgy élek, ahogy Te! - Nem törődöm tehát a nehézségeimmel.

Hiszem, hogy karjaidban a Mennybe viszel! - Szívemben hordozom minden embertársam!

Hiszem, hogy Te szépnak látsz és szeretsz engem! - Ezért elfogadom magam olyannak, amilyen vagyok!

Ámen.

A forrásnál
2010 januárján

„Igen, te vagy világosságom, Uram, Istenem, Te megvilágítod sötétségemet.” (Zsolt 18,29)

VAGNER MIHÁLY DIAKÓNUS LEVELE

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus! Vagner Mihály vagyok, mind a hét szentség boldog és legális birtokosa. Nős, öt gyermek édesapja, és két éve szentelt állandó diakónussá dr. Beer Miklós váci egyházmegyéi püspökatyja.

Vác és Pest között lakom félúton, Dunakeszin. Tehát Veszprémtől meglehetősen messze. Egy felkérésnek próbálok most eleget tenni. Többek között a Váci Fegyház és Börtönben látok el missziós szolgálatot, hogy eltévedt báránykákat vezessek oda a mi Urunkhoz, Jézus Krisztushoz. Hét éve járok oda be, és két éve, mint diakónus teljesítek szolgálatot. Mindennapi tevékenységem közepete nemrégiben megszólal a telefonom. A vonal túlsó végén egy kedves női hang mutatkozik be szabadkozva: R. Katalin vagyok, elnézést kérek, hogy ismeretlenül is... Beszélgetésünk közben kiderül, van egy közös ismerősünk. Magam is cursillós lévén a Váci Egyházmegyében, tavaly ősszel a tihanyi cursillóra küldtem egy sok-sok évvel ezelőtt a börtönben megtért, és öt éve szabadult férfit, hogy - mivel arrafelé lakik - ott vegyen részt egy cursillós hétvégén. Ezt Resperger Feri becsülettel meg is tette - őszinteségével, nyíltságával nem kis megdöbbenést keltve a közösségben. Belátom, nem lehetett személye mindennapos tapasztalat a többiek számára.

Katalin elmondta, hogy kb. öt évvel ezelőtt fedezték fel (újra) Veszprém közelében, a természet szépséges díszletében pompázó, ám az emberek által mégis elfeledett (és az elmúlt rendszer akaratóból romokban levő), mintegy közel 100 éves múltra tekintő Mária kegyhelyet, a Rab Mária forrást.

Lám, így keresztveződnek váratlanul utak és sorsok: Katalin egy olyan elfeledett kegyhely földjének megszentelésén fáradozik, melynek kiala-

kulása egy igazságtalanul elítélt hölgy életéhez, szabadulásához kötődik. Én pedig börtön mélyén járva viszem a Világosságot sötétségben tapogatózó, botorkáló, megtévedt emberek számára. Az útkeresztveződésben pedig egy büntetését letöltött, ott a fegyházban a Világossággal találkozó, Isten szeretetét elfogadó - és azt megélni igyekvő ember az összekötő kapocs.

„Felfogják-e csodáidat a sötétségben, és a feledés földjén kegyelmedet?” (Zsolt 88,13) - kérdezi a zsoltáros meglehetősen borús hangulatban, tekintetét mégis az ég felé emelve, bizalmát, szabadulását Istenbe vetve. Talán ugyanezt kérdezi Katalin is, miközben kutatja a forrás múltját, és próbál segítséget, összefogást létrehozni a kegyhely régi fényének visszaállításához. És ugyanezt kérdeztem én is, mikor eleinte megkezdtem a börtönben tevékenységemet. És a csoda mindig megtörténik, amikor az ember Isten felé emeli tekintetét, a maga csekélységének, semmisségének tudatában. A raboknak (fogvatartottaknak) gyakran mondom (nem kis derűtséget keltve azok számára, akik először hallják), hogy én tulajdonképpen semmi más nem vagyok közöttük, mint az a kis szürke szamár, akinek a hátán Jézus belovagol virágvasárnap közójük. Az már rajtuk múlik, hogy ők egy számarra bámulnak, vagy rácsodálkoznak Arra, Akit hátamon elhozok közójük. Határozottan állítom, hogy időnként megrendítő csodák történnek még a bűnnel töményen terhelt falak között is.

Kedves Katalin, és kedves veszprémiek! Kívánom, hogy Rab Mária forrás a Szűzanya közbenjárásával lehessen szabadulás a bűntől, betegségtől. Amint a börtön sötét és félelmetes falai között is megszabadulhatnak a bűntől mindazok, akik érzik magukban a bűn rabságát, érzik tehetetlenségüket, érzik elégtelenségüket, és tudják mondani a zsoltárossal együtt: „Igen, Te vagy világosságom, Uram, Istenem, Te megvilágosítod sötétségemet.”

Amen. Úgy legyen!

A szerző Hajmáskéren

Az Úr pásztora vagyok, 1956 tavaszán eldobtak szüleim egy bakonyi kisfalu vasútállomásán - csak a Jó Isten tudja, miért? Azt is, hogy vajon miért születtem meg?

Ugyanis csecsemő koromban egy kis falu állomásán találtak. Árvaházból intézetbe, majd nevelőszülőkhöz kerültem. Mindig istentagadó voltam, dacos és mocskos, mindenben csak a rosszat láttam, hisz a sors is így bánt velem. Mindig más kapcarongyaként kutattam, hogy engem is szeressen-elfogadjon valaki. De csak mindig leköpvé, megalázva, menhelyi fattyúnak nevezve éltem életem: míg az Úr Isten értem, a senkiért le nem hajolt a sárba, a mocskokba, hogy egy porszemmet onnét felemeljen és az Ő szószólójaként beszéljek arról: közeleg az Isten országa. Legyetek testvérek, legyetek jobb latorok!

Mostantól minden kiadásban egy csodálatos megtérésnek lehetek tanú. Hogy megtudjátok: mindenkit szeret az Úr!

RESPERGER FERENC: KINCS A SZEMETESKUKÁBAN!

Egy nem régi sötétedő éjszakában, épp magam is szegényen, de az Úr gyermekeként abból tengettem az életemet, amit a módosabb embertársaim már a szemetes kukába dobtak, mert 50 év felett nem igazán ad munkát senki. Egy veszprémi utcában egy szemeteskukánál futottam össze Lajossal. Mind a ketten éhesek, koszosak és bűnösök voltunk.

- Van egy cigid? - megtört arcán mosollyal kérdezte. Volt, mivel én is dohányzom. Míg a cigit szívtuk, beszélgetni kezdtünk, mert nem lehet ám cigivel kukázni, mert meg is fulladhat az ember.

Lajos elmondta magáról, hogy ő többször volt börtönben és jelenleg is van egy ítélete. Együtt beszélgetve jártuk a város utcáit, majd egy pihenőnél Lajos megkérdezte:

- Feri, ne haragudj, ez a te barátod, akiről ilyen szépen és sokat mesélsz, engem is szeret így, ahogy vagyok, bűnösen, éhesen, mocskosan?

- Igen, barátom. Téged is, engem is, mindenkit. Majd két koszos orcáját megpusztilva koszos kabátomból egy Újszövetséget ajándékoztam neki, amit nem is olyan régen úgy találtam én is.

- Ezt olvasd, testvér, ebből megismered Őt. Kis csavargó barátom azonnal sírva fakadt. Még többször találkoztunk. Már nem cigit koldult tőlem, csak azt, hogy mesélek Isten fiáról, aki érte is meghalt és mindenkiért.

Egyszer csak elmaradt. A váci börtönbe került. Azóta bent is megtalálta azt az utat, ami az Úrhoz vezet, mert Vágner Mihály diakónus testvéremhez jár. Hogy mindig kapcsolata lehessen azzal, aki (érte) mindenkiért meghalt.

Igaz kereszténnyé vált. De megállni csak úgy tud, ha van hite! És egy mankó, egy kéz, ami felemeli a mocskokból, ahova esett, mint megannyi társunk, testvérünk az Úrban!

Legyen áldott az Úr neve!

Resperger Ferenc: Bodri

*Szegény Bodri kutya,
hogyan lenne jó kedve?
Nem ugrálhat, szaladgálhat,
amerre szeretne.*

*A fa derekához
jól odakötötték.
Meg sem tudna szabadulni,
bárhogy erőlködnék.*

*Odamegyek hozzá,
Bőrébe se fér meg.
Alig tudja jelét adni
Boldog örömeinek.*

*Nem is voltunk eddig
olyan jó barátok.
De most Bodri szemében
Titkos reményt látok:*

*Azt hiszi, eloldom
s mehet szabadjára,
Dehogy jönne, dehogy jönne
börtöne tájára.*

*Ha fogoly nem lenne
rám se mordulna
Hasztalan is hívogatnám,
felém sem fordulna.*

*Közeledésemet
nem méltatná szóra
Csak a rabnak van szüksége
A Szabadítóra.*

„Felfedezők” a forrásnál
2006 kora tavasszal

A Rab Mária-forrással kapcsolatban sokszor emlegetjük a Jutasi őrmester-túrát, hiszen a forrás újrafelfedezése ehhez a Veszprém körüli 30 km-es gyalogtúrához kötődik. A Jutasi Altisztképző Iskola történetét kutatva jutottunk el a már elfeledett kegyhelyhez. Hogyan keveredtem ebbe a történetbe – én, akinek fiatalkori életében nem volt helye Istennek, hitnek –, hogyan jutottam el odáig, hogy most, érett koromban egy Mária-kegyhely felélesztésében látom életem fontos feladatát?

Megtérésem történetében kulcsszerepe volt egy katolikus mozgalom háromnapos evangelizációs hétvégéjének, a cursillónak 2000-ben. Ez nyitotta fel a szememet arra, hogy milyen csodálatos mélységek és magasságok, milyen sokszínűség és gazdagság lakozik az emberi szívekben és sorsokban – ám ennek ellenére, ha levetjük a világban felvett szerepeinket, előítéleteinket, a lelkünk mélyén hasonló vágyak, érzések vezérrelnek mindannyiunkat, Isten gyermekeit, egymás testvéreit. Rácsodálkozhattam arra, hogy a szeretet nem más, mint egy cselekedetekre ható erő, amit a szív és az akarat együtt kormányoznak – s ami mindenkiben lakozik, és csak idő kell, hogy felismerje.

2004 tavaszán közösségünk, a Szent István cursillós csoport elhatározta,

RÁCZ KATALIN: EGY ÚT, AMELY A RAB MÁRIÁHOZ VEZETETT JUTASI ŐRMESTER-TÚRA A SZENT BENEDEK-HEGYI KERESZT FELÚJÍTÁSÁTÓL A RAB MÁRIÁIG

hogy megpróbálkozunk valamit tenni a 100 éves Benedek-hegyi kereszt és környékének felújításáért. Akkoriban nagyon elhanyagolt, leromlott állapotban volt a Vár alatti terület. Csikkek, sörösüvegek, eldobott nejlonzacskók között dudva, gaz úgy nőtt, ahogy kedve tartotta, a szerelmespárok, bandázó fiatalok itt, a háztetők fölött találtak rejtekhelyet maguknak. Nekem is volt egy romantikus időszakom középiskolás koromban, amikor többen kijártunk meghitt esti beszélgetésekre a Benedek-hegyre, s már akkor megfogott szép fekvése és egyedülálló panorámája. 2004-ben a hitben megújult szememmel feltűnt a hely méltatlan állapota. A kereszt kilyuggatva, repedezve, a korpusz rozsdásan, a talpzat összetörve viselte az elmúlt száz év viharait – a város kellős közepén, elhagyatottan.

A nyár végétől a keresztnél helytörténészek előadásait hallgattuk a Benedek-hegy történetéről, énekelgettünk és közösen imádkoztunk, hét héten keresztül. A cursillo mozgalom mellett elkötelezett dr. Szabó Tamás, aki ma a Mária Rádió és a Mária Út Egyesület elnöke, sok embert mozgató meg. Csernai Gábor és Dr. Sipos Gábor vezették ezeket az összejöveteleket, ahol már akkor felbukkantak többen azok közül, akik később is kiálltak a jó ügyek mellett. Itt ismerem meg Molnár Jánosnét, Jákói Bernadettet, Sipos Balázst, valamint a Regina Mundi és a Szent László plébánia tagjait. Már ekkor megmutatkozott számomra a jó ügyek varázsa: mindig találtunk lelkes helytörténészt, zenészt, lelkivezetőt, aki segített. Lovassy Klára és Rainer Pál muzeológusok, Zeitler Gusztáv történelem tanár, Vasáros József atya plébános, Zsilinszky Cecília orgonista és kántor, Tóth László és citerazenekara. A résztvevők viszonylag kis száma

ellenére a veszprémi társadalom szélesebb körébe is eljutott a rendezvény híre, a helyi tévé, újságok is hírt adtak róla. A helyszínen kívül a plébániákra is kiterjesztettük az adománygyűjtést, és fél év múltán majdnem félmillió forint jött össze. Halász István építésztervező javadalmazás nélkül vállalta el a helyreállítási terv elkészítését. A városi önkormányzat is felkarolta a mozgalmat, így végül 2005. május 7-én, Gizella napján átadták a felújított keresztet. Ebben nagy szerepe volt Asztalos István alpolgármesternek is.

Ennek a történetnek a folytatása a Jutasi őrmester-túra. Miután a kereszt felújítása a szakemberek kezébe került – mi, kezdeményezők, azt gondoltuk, hogy befejeztük a feladatunkat. De mégsem: mit ér a gyönyörűen helyreállított szobor, hegygerinc, ha nem látogatja senki? Meg kell mutatni, meg kell ismertetni a veszprémiekkel, a szélesebb közönséggel, hogy fedezzék fel mások is a Benedek-hegy természeti szépségét, városunk egyedülálló, festői látképét. Jákói Bernadettel a Benedek-hegyet körüljáró túrát terveztünk, amelyik onnan indul és oda is érkezik. Olyan nevet kerestünk az or-

Kész a kereszt

szágos teljesítménytúrák közé felterjesztett túrának, amelyik Veszprémre utal, sajátos és karakteres. Így lett a túra neve: Jutasi őrmester Benedek-hegyi körjárata. Akkoriban még semmit nem tudtam a Jutasi Altisztképző Intézetéről, és mi nem egyszerű teljesítménytúrát terveztünk. Felszínre akartuk hozni, és a résztvevők elé tárni a helyi érdekességeket Veszprémről és az itt élő emberekről. A kapcsolatterjesztés eredményeképpen jutottam el „Csatti” Kovács László ezredeshez, aki-

„Csatti” Kovács László ezredes (középen)

nek a támogatása és dr. Földesi Ferenc „Fefe” alezredes tanácsai, segítsége meghatározó volt abban, hogy Veszprém történetét a Jutasi Altisztképző Intézet vonatkozásában komolyan kezdjük el kutatni. Az önkormányzat kulturális irodájának akkori vezetője, Veres B. Zsuzsa is pártfogolta, és munkatársa, Horváth Kata jó ötletekkel segítette az elindulást. A terület három önkormányzati képviselője, Debreczeni János, Eisenbeck István és dr. Bense László Erik első hívásra elvállalták a szponzori feladatokat.

Az én életem ettől kezdve „gellert” kapott, mert a Jutasi őrmester-túra új távlatokat nyitott előttem. Az útvonal régi, jobb sorsra érdemes területeken haladt keresztül, amelyet elkerült a háború utáni évtizedek ártó „modernizálása” és elhanyagoltságukban megőrizték a száz év előtti hangulatot. Magam is meglepődtem, hogy

földrajzilag milyen változatos Veszprém közvetlen környéke, kezdve a Benedek-hegy körüli egyedülálló panorámával, a Jutasi Nagymező kopár, keleti sztyeppékre emlékeztető markáns pusztaságával, a Csatár-hegy békebeli nyugalomával, a Tekerés-völgy mesebeli rejtélyességével és a végén a valamikori Apácavölgy áhítatos szépségével. Az útbeeső helyek, épületek történeteinek kutatása inspirálta, hogy megkeressük azokat az embereket, akiknek valamilyen módon közük van a területhez, lelkesednek érte, és jó házigazda módjára szívesen ismertetnék meg másokkal is. Vitéz Káplán György egykori oktatótiszttal személyében a Jutasi Altisztképző Intézet szellemiségének méltó hordozóját ismerhettem meg. Négy alkalommal volt a túra vendége, nyolcvan felett is vállalta Budapestről az utazást, és megtisztelő részvételével hitelesítette a túra törekvéseit. Lenyűgözően beszélt a negyvenes évekbeli Veszprém társadalmi életéről, egy letűnt erkölcsi kultúráról, a jutasi altisztek kemény kiképzéséről, hazaszeretetre és hitre neveléséről, az önuralom és az emberi méltóság tiszteletéről, példamutató magatartásukról. Az első Jutasi őrmester-túra záróünnepségén Fefe említette meg először a Rab Mária forrást, mint a Jutasi Altisztképző Intézet hivatalosan felavatott szabadtéri miséző helyét.

Ez a lelkesedés indított arra, hogy 2006-ban előbb megkeressük, majd

Vitéz Káplán György

2007-től a túra útvonalába illesszük a volt kegyhelyet, és a túrát a Rab Mária forrás felújítására ajánljuk fel. Minden év május utolsó szombatján rendezzük a Jutasi őrmester túrát, az idén május 29-ére tervezzük. Meggyőződésem: oda kell vezetni az indulókat Rab Mária kötényéhez: hadd árássa rájuk is megnyugtató, feltöltő erejét.

Nekem is elég volt elmenni oda egyszer, és rögtön rabul ejtett a forrás. Mária szerepe azóta egyre nagyobb tért hódított meg az életemben. A mindennapokban is érzem gyöngéd, támogató jelenlétét, meleg szeretetét. Ha bánatom, problémám van, Hozzá fordulhatok, elfogad, megért és segít. Nem úgy, ahogy én gondolom, hanem úgy, ahogy nekem a legjobb. Sorra keresem fel a hazai és a külföldi Mária-kegyhelyeket: Máriacell, Sümeg, Szőkefalva, Csíksomlyó, Medjugore, Falloskút, Mariatrost, Andocs, Máriagyúd, Bodajk, Mátraverebély-Szentkút, Máriabeszterce, Celldömölk, Máriabesnyő, Máriavölgy, Máriaradna, Máriaremete, Máriapócs mind magához vonzott. Enyhet, megnyugvást és erőt adnak a zarándokutak és az ott töltött idő. Keresem, kutatom Mária szent helyeit, a szétáradó kegyelem e forrásait.

De mindegyik zarándokutam megerősít abban, hogy nekünk itt, Veszprémbe kell megbecsülnünk a „saját” forrásunkat. Tápláljuk, óvjuk Mária e szent helyét, ahol ránk vár, és csak rajtunk múlik, hogy a szeretetével elárasszon minket.

Tóth Zsuzsanna Sára: A Rab Mária-forrás legendája

Veszprém város közelében,
kis ligetes erdőcskében,
édes-vízű forrás fakadt,
s csörgedezik benn egy patak.
Sok őz oltja ott a szomját,
keresve a patakocskát.

Forrás vizét asszonyok is viszik,
melyből a család jóízűt iszik.
Régen történt, úgy hírlík,
a kútjárók mesélik:
Rab nő járt ott minden délben,
imádkozott csendben, szépen.

Egyszer aztán, hogy ki tehette?
Szent Szűz képét egy fára szegezte.
A rab asszony térdre rogyott,
tisztá szívből fohászkodott:
Ügyét, hogy újra tárgyalják,
higgyék el ártatlanságát:

Hisz úgy történt, hogy kirándultak,
de nem ismerték jól az utat;
barátjukkal, barátnővel,
nem törődtek a veszéllyel.
A kilátásért felmásztak,
nem figyelték a sziklákat,
egy hirtelen lerepedt,
a barátnője leesett.

Rémülten kapott utána,
de minden hiába!
Halálát lelte a sziklák alatt;
a fiú kiáltott: „Gyilkosa vagy!
Féltékenységből lelökte!”- s elhitték,
legott tömlöcbe vitték.

Ott tért lassan magához,
hozzászokott a keserű magányhoz,
csak a jó Szűzanyát kérlette,
szomorú ügyét, hogy segítse!

- A bizalom megtette hatását, -
ismét kirándulók lepték el a sziklát,
most is lezuhant valaki!

Nem halt meg, „csak” a lábát törte ki.
Most a lány ügyében is újra tárgyaltak,
a fiú is visszavonta a vádat.
Minden rendbe jött, megbocsájtottak,
tán még össze is házasodtak;

A végét senki sem ismeri,
de egy hölgy Mária kútját azóta is felkeresi;
S kegyhely lett a „Rab Mária” kútja,
sokan keresték fel imádkozva:
Édesanyák fiaikért, kiket hazavártak,
buzgón mondtak értük naponta imákat.

Fiatalt honvédek tartották rendben a tisztást,
padokkal kínálva a sok öreg anyókat.
Ám a második világháború mindent elsöpört,
hozott sok bánatot és rengeteg könnyt.

A forrást betemették és a patakot,
összetörték Máriát is, aki csak jót adott.
Felkeresni többet senki sem merte,
benőtte a gaz, a rekettye,
a padok elárvultak, elenyésztek,
pusztulás lepte el a környéket.

Ám de csodáknak csodája,
három őzike merészkedett az ingoványba.
Vizet, forrást kereste?
Vagy Rab Mária hívta vissza őket?

Minket is hív, mert rabok vagyunk,
bűneink béklyói alatt roskadozunk.
Segíts kérlek rajtunk!
Fogd meg a kezünket!
Magyarok Nagyasszonya!
Mentsd meg nemzetünket!

DR. CSISZÁR MIKLÓS: NÉHÁNY ÚJABB ADALÉK

A XX. század elején gyilkosságért tévesen elítélt és a rabkertben dolgoztatott, majd az igazság kiderülése után felmentett rabnő kissé romantikus története segítette ahhoz, hogy a forrás először a veszprémiek egyik kedvenc kirándulólhelyévé, majd a katolikus egyház tevőleges hozzájárulása révén felszentelt kegyhellyé vált. (Forrás: Veszprémi Hírlap; 1935.)

Az évente megjelenő iskolai értesítők és évkönyvek szerint már az 1930-as évek elején bogár- és növénygyűjtő kirándulásokat szerveztek az angolkisasszonyok iskolái a diákság részére a Rab Mária-forráshoz (a későbbiek során a veszprémiek kedvenc vasárnapi programjai közé sorolt kiadós séta a Laczkó-forráshoz csak 1935 után, az ot-tani forrásfoglalat kiépítése és felavata-tása után vált lehetségessé).

A Veszprémi Hírlap 1936. május 31-én megjelent száma egy 1936. május 27-én lezajlott kirándulásról ad hírt, misze-rint a kegyesrendi gimnázium diák-sága a Madarak és Fák Napját ünne-

pelte meg a Rab Mária-forrásnál. Az újságban is közölt beszédet dr. Rédl Rezső, a kiváló botanikus piarista tanár mondta. A kirándulólhely, közelsége miatt elsősorban a Szent Imre-város-rész (ismertebb nevén Újtelep) lakosai és a város fiatalsága körében volt nép-szerű. Két fényképet és egy korabeli képeslapot mellékelek, amelyek a Rab Mária forrás kiépülésének és kiépíté-sének egyes szakaszairól adnak képet.

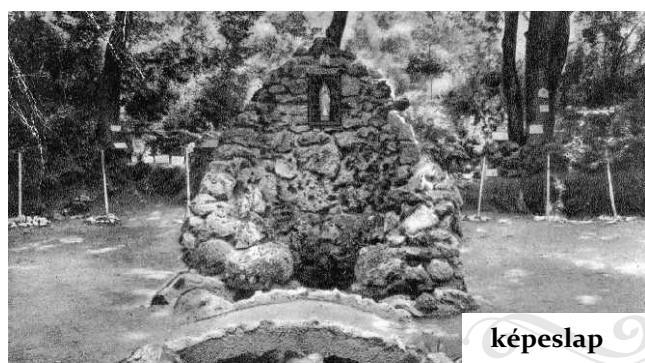
Az első képen részben takarásban van az alakuló kegyhely-kirándulól-hely. A rajta lévő személyek, elsősor-ban az angolkisasszonyokhoz járó fel-ső kereskedelmis diáklányok egyen-ruhája (világos színű matrózlúzl!) és jól behatárolható életkoruk alapján, a felvétel biztosan az 1938–39-es tan-évben, kora ősszel vagy késő tavasszal készült. A fotókon még az első Mária-szobor látható. A kőből kirakott téglal-ap alakú szoborfülkét vasrács zárja le, és a fülkét körülvevő kőrakás viszony-lag kicsi, valamint az emléktáblácskák száma is viszonylag még csekély. A mellékelt képeslap ugyanebben a kor-szakban, talán néhány hónappal ko-

rábban készülhetett (valamelyest ke-vesebb emléktábla látszik!).

A második felvétel készítésének idő-pontja, a rajtuk lévő személyek beazon-osítása alapján az 1940-es évek elején elejére tehető, mivel a szobor már a boltíves, kővel kirakott szoborfülké-ben áll, felette a kőkeresztrel, és a kegyhely beépített területe is jelentő-sen bővült. A fénykép mérete azt nem teszi lehetővé, hogy ki lehessen jelen-teni, vajon üveglap védi-e már a fülké-ben elhelyezett kegyszobrot, ami pon-tosabb időbehatárolást engedne meg. Ugyanakkor az emléktáblák száma jelentősen gyarapodott, és az oldal-irányban kibővített sziklafalban újabb szoborfülkéket is elhelyeztek. Azon-ban még nincsenek felállítva azok a zászlórudak, melyek egyike egy ké-sőbbi – feltehetően 1943–44-es – felvé-telen már látható, éppen a kőkereszt mögött.

1. sz. kép

képeslap

2. sz. kép

DR. FÖLDESI FERENC: HITTEL ÉS AKARATTAL – JUTASON

Vitéz Markóczy János

A Rab Mária-kegyhely kapcsán gyakran szóba kerül Markóczy János neve. Kevesen tudják, hogy vezetése alatt vált igazán híressé a Jutasi Altisztképző. Személye testesítette meg az „igazi katonát” az altisztképzőben. Félték, de elsősorban tisztelték mind a növendékei, mind az oktatói állomány. Ha csak röviden is, de ismerjük meg életét, annak főbb állomásait.

Vitéz Markóczy János altábornagy Nagyszébenben született 1890. március 17-én. Tanulmányait a bécsújhelyi hadapródiskolában 1908-ban fejezte be. Ugyanezen évtől - szintén Bécsújhelyen - már a cs. és kir. katonai akadémia hallgatója, melyet 1911-ben fejez be, majd már tisztként 1920 és '21 között a Hadiakadémián akadémikus. Tökéletesen beszélt németül, jó volt a francia, olasz és a román nyelvismerete is. 1908-ban zászlóssá, majd 1911 augusztusában hadnaggyá nevezik ki. Főhadnagyi rendfokozatot kap 1914-ben, századosit 1918-ban. 1928-ban őrnaggyá, 1934-ben alezredessé léptetik elő. Az ezredesi rendfokozatot 1939 májusában kapja meg. Vezérőrnagyi kinevezését - már az iskola parancsnokaként - 1942-ben kapja kézhez, az utolsó, altábornagyi előléptetését pedig 1944-ben kapja.

Pályafutása alatt több fontos beosztást is ellát. Így 1911 és 1917 között a cs. és kir. 69. gyalogezrednél beosztott tiszt, 1917 tavaszán vezérkari tanfolyami hallgató Laibach-ban. 1917. májusától a császári és királyi 16. gyaloghadosztály vezérkari tisztje, majd 1918-tól internálásáig az 5. székely hadosztálynál vezérkari szolgálatot teljesítő százados. Debrecennél román hadifogságba kerül. 1919-20 között a miskolci hadosztály-parancsnokságon találjuk, majd az itteni beosztásából kerül a Hadiakadémiára. 1923-tól 1924-ig a 6. vadászdandár parancsnokságon beosztott tiszt, vezérkari őrnagyi helyen. 1925 szeptemberében áthelyezik a 11. honvéd gyalogezredhez, majd 1926 szeptembertől már a 7. gyalogezrednél teljesít szolgálatot. 1928 és 1932 között a Ludovika Akadémián a szolgálati szabályzat tanára, majd 1932-ben kinevezik Vácra, a m. kir. „Damjanich János” 1. kerékpáros zászlóalj parancsnokhelyettesévé, ahol 1934. júniusától

már parancsnok. Közben 1935-ben törzstiszti tanfolyamot végez Franciaországban. 1939 októberétől már az 1. gépkocsizó dandár parancsnokhelyettese, majd 1940-től a Veszprém-Jutas „Kinizsi Pál” honvéd tiszthelyettesképző iskola parancsnoka. E beosztását 1944 márciusáig tölti be, amikor a vezérkara honvédkiképzés vezetésével bízza meg. Közben 1944 márciustól tartósan áthelyezik a 13. gyalog hadosztályhoz Újvidékre. 1944 júniustól a 24. gyaloghadosztály parancsnoka Ungváron, októbertől gyalogsági főfelügyelő, novembertől kinevezik a VII. hadtest parancsnokának és vezénylő tábornoknak, majd a honvédség gyalogsági felügyelőjévé. 1945. januárjában áthelyezik a HM és a Honvédség főparancsnoksághoz, közben a Belügyminisztériumba vezénylik, ahol Németországba való áttelepülési osztályvezető. Németországban 1945-ben esik amerikai hadifogságba. Zürichben hal meg 1956 májusában.

Svájcban ez az izig-vérig katona, aki nem túrt meg semmilyen lazaságot sem magával, sem a beosztottjaival szemben, igen szegényes körülmények között élt. Amikor egy alkalommal vitéz Vargha Gábor (az intézet volt lelkésze, Markóczy tábornok volt munkatársa) találkozott vele, alig ismerte meg szegényes és hanyag ruházatában. Meghívta Németországba, amit Markóczy elfogadott. Németországba érkezésekor egy klastromba helyezte el, ahol megfelelő ruhát kapott, így újra a megszokott megjelenésű volt.

Itt tartózkodása alatt egy katonai megemlékezés is volt. Meglepetésnek Vargha lelkész kérte a német parancsnokságot, hogy hívják meg Markóczyt, amit a német fél teljesített. Vargha lelkész egyben tájékoztatta a németeket, hogy Markóczy egy magyar tábornok, a jutasi altisztképző intézet volt parancsnoka, és a II. osztályú német Vaskereszt tulajdonosa. Természetesen a németek rangjához méltóan fogadták. Az „összeesküvésről” a tábornok nem tudott.

Amikor megérkezett autóján, a vezénylő német parancsnok „vigyázz”-t vezényelt, majd felhangzott a generalmarch és jelentést tett Markóczy altábornagynak. Vargha lelkész elmondása szerint Markóczy sírt, mint egy gyerek. Majd azt mondta: Gábor, te tettél engem újra emberré. Köszönöm neked.

(A történetet vitéz Káplán György mondta el Szentendrén, az altisztképző névadó ünnepségén, sajnos csak egy kis baráti körben)

Az intézet parancsnokai mindenkor szívügyüknek tekintették a társadalmi-egyházi kapcsolatok elmélyítését, különösen vitéz Markóczy János vezérőrnagy. Parancsnoklása alatt ő kezdeményezte a római katolikus kápolna újjáépítését. A kápolnát 1941-ben dr. Haász István római katolikus tábori püspök szentelte fel. Alighogy elkészültek a római katolikus kápolnával, megkezdődött a protestáns imaterem építése is. A munkálatokat mindkét esetben a hallgatók végezték. Az imaterem megáldását 1941. év őszén dr. Soltész Elemér protestáns tábori püspök végezte.

Időközben az intézethez került a Rab Mária forrást is magába foglaló terület. A növendékek és a parancsnoki kar kicsinosította és újjáépítette a területet, ezáltal megindult oda a hívők tömege. A hallgatók a környező településekre is elvitték az intézet jó hírét. Az iskola egyik százada 1941 szeptemberében Balatonszőlősön volt elszállásolva, ahol a dűledező iskolaépület helyébe egy új templom építéséhez kezdtek. Az iskola bontásáig, illetve az új templom építéséig Fodor Gyula és Fodor Imre által felajánlott Mária-szobrot a meglévő harangláb közé helyezték imahelynek. Az új iskolaév kezdetével az új hallgatók, új századok folytatták a munkát. A templomot a tihanyi apát áldotta meg, majd a szentmise után Markóczy János ezredes mondott beszédet: „Ezt a templomot nem téglából, nem betonból, nem kőből építettük, hanem jutasi szellemből, akaratból! És erős akarat csak erős hitből fakadhat! Jelszavunk a segítség, és a jutasi katona ott segít, ahol tud.”

Emléktábla hirdeti tevékenységüket az iskola falán, valamint a református templomnál is, melyek homlokzatán látható a Jutasi Altisztképző címere: egy pajzs, amelyen egy szablyát tartó páncélos kard választja el a holdat és a csillagot.

KÖVÁRI LÁSZLÓNÉ: FELÉLESZTETTÜK A FORRÁST!

A szerző a forrásnál

Abban a szerencsében volt részem 2008 telén, hogy végre felfedeztük a fiammal a Rab Máriaforrást. De nem voltunk biztosak benne. Végül is Rácz Katalin mutatta meg 2009 május elsején. Akkor 25 ember jött össze a forrásnál. Két ember kaszált, a többi gereblyézett. Négy ember próbált átjárást csinálni a vízen. A forrás el volt tömődve.

Nyáron folytattuk a munkát. Egy-két méter földet kellett kiásni a kútból, mire vizet talált Lohonyai István. Segítői Grám Gyula és Kővári Laci voltak. Két méter mély és 15 méter hosszú gödröt ástak, ám sajnos kevés a víz a forrásban. A forrás környékét megszüpítettük, lesimítottuk a hepehupás talajt, kiszedtük a szemetet a mederből.

Egy Dózsavárosból származó német állampolgár, akinek a nevét nem árulhatom el, támogatásul adott 65 ezer Ft-ot, hogy keresztet állítsunk.

Júliusban Vasáros József atya, a Szent László egyházközség plébánosa, aki régebben nem veszprémi volt, elolvasta a Rab Mária-ról szóló korabeli feljegyzéseket és eljött megnézni a forrás helyét. A legközelebbi vasárnap megkérte a híveket, hogy aki tud, menjen el segíteni rendbe tenni a területet. Július lévén a szabadságok ideje, ez nem

ment könnyen. Öt-hat megszállott férfi árkot ásott, kaszált, lépcsőket alakított ki és átjárhatóvá tette a vizes-árkot. Közben Kovács Sándor asztalosmester elkészítette a keresztet, aminek csak az anyagárát fogadta el. A Szűzanyának kis üveges dobozt is készített.

Nagy János fuvarozó ingyen szállította oda a keresztet. Négyen betonozták be. A gödör betemetését 10-12 személy végezte, hét-nyolc nő is dolgozott köztük. A kereszt körül három aszszony virágot ültetett.

A szentmise idejét Vasáros atya ki is tűzte szeptember 5-re. Szeptember 4-én éjjel óriási eső esett, és a víz elvitte a köveket, amelyeken át lehetett volna jönni. Lohonyai István reggel pótolni akarta, de leesett a kerékpárról, eltört a karja. Törött kézzel is hordta a köveket. Mindent nem tudtam leírni, ám igen nagy szervezőkészség kellett az összes munka elvégzéséhez. Csaknem minden nap kint voltam a Rab Mária-nál, kértem az embereket, hogy szakítsanak időt, hogy be tudjuk fejezni.

Végül szeptember 5-én fél 11-kor a szentmisére kisütött a nap. Sok ember eljött. Vasáros atya megáldotta a keresztet. Igaz, nagy munka volt, de az eredménye örömmel töltött el mindannyiunkat - a kereszt áll.

Vasáros atya misézett a keresztnél

TUDÓSÍTÁS A RAB MÁRIA-FORRÁS KEREKASZTALRÓL

2009. november 12-én egy jelentős lépést tettünk. Végiggondoltuk, hogy kik azok, akiknek közük van a forráshoz és a területhez, kik azok, akik eddig is tettek, tenni akarnak vagy tehetnek valamit az ügyben.

Az eddigi segítő, támogató magán-személyek, szervezetek és intézmények, a katolikus egyház, a tulajdonosok, a veszprémi önkormányzat, az Erdőfelügyelőség, a Bakonykarszt Zrt. számára elkészítettünk egy összefoglalót a Rab Mária forrás egykori és mai történetéről és meghívtuk valamenynyűket egy „kerekasztal” megbeszélésre. A szétküldött meghívók mind-egyikére pozitív választ kaptunk. Az önkormányzat felajánlotta saját tanácstermét, ahol több mint harmincan jelentünk meg. A katolikus egyházmegyét dr. Márfi Gyula érsek képviselte, az önkormányzatot Czaun János alpolgármester, a többi szervezet és intézmény is a legmagasabb szintű szakmai képviselőjét delegálta a megbeszélésre.

Az eseményen nemcsak a felvetett kérdésekre kaptuk meg a részletes válaszokat, hanem hasznos ötleteket, értő tanácsokat, és számos felajánlást is a továbblépéshez!

Az Éltés Mátyás Gondozóház intézményvezetője, Krámlai Ida szóban is megerősítette az intézet felajánlását a Rab Mária forrás és környékének rendszeres gondozásáról.

Argyelán Jánosné amatőr szobrászművész felajánlotta munkáját a szobrok elkészítésében.

Dr. Márfi Gyula érsek felajánlotta a „72 óra kompromisszumok nélkül” keresztény ifjúsági szervezet mozgósítását. Érsek atya támogatta azt az indítványt is, hogy a Rab Mária-forrásnál a hagyományokat felelevenítve minden évben Kisasszony (szeptember 8.), és Hősök napja (május 31.) körül egyházi megmozdulás, szentmise legyen a helyszínen.

Somodi Ferenc a Bakonykarszt Zrt. nevében felajánlotta szakmai segítségét a vízfolyás rendezéséhez, a forrásfoglaláshoz.

Györe Gyula alezredes, a MATASZ VMSZ képviselőjében felajánlotta a szervezet részvételét a további Jutasi őrmester-túrákon, ahogyan eddig is minden évben.

Kempelen Balázs főtörzsszázados, a MH 54. Helyőrség képviselőjében felajánlotta a katonák segítségét.

Gábor Miklós erdőmérnök felsorolta az iránymutató kérdéseket és javasolta közjóléti fejlesztési terv készítését az erdőterület közösségi célra történő hasznosítására, ami magába foglalná a kegyhely visszaállítását.

Dr. Derzsenyi Tibor adta elő a tulajdonosok álláspontját, melynek lényege, hogy a tulajdonosok eladnák az érintett területet az önkormányzatnak.

Schmidt István irodavezető az önkormányzat részéről a felvetett kérdésekre azt tanácsolta, hogy mindenekelőtt koncepcióst tervet kell készíteni (látványterv, használati terv, stb), és a vonatkozó rendezési tervet is ismerni kell az adott területre. Mindehhez felajánlotta az önkormányzat segítségét és a közvetítését.

Ezek alapján legelőször a terület tulajdonviszonyát kell rendezni. Elhatároztuk, hogy még a télen megtesszük az első lépéseket a Rab Mária-forrás körüli terület leválasztására és megvásárlására a jelenlegi tulajdonosoktól.

HOL TARTUNK?

A kegyhely fejlesztésének alapja, hogy a körülötte lévő területet megvegyük a tulajdonosoktól, csak ezt követően kerülhet sor a koncepcióst terv kialakítására. Az eddig megtett lépéseket:

1. A terület meghatározása:

Szemponunktunk az volt, hogy a forrás megközelíthető legyen, és nagyobb létszámú rendezvényre is megfeleljen.

A forrást körülvevő völgyben lévő tisztáshoz hozzávettük a katonai földúthoz csatolkozó rétet is.

2. A terület kimérése

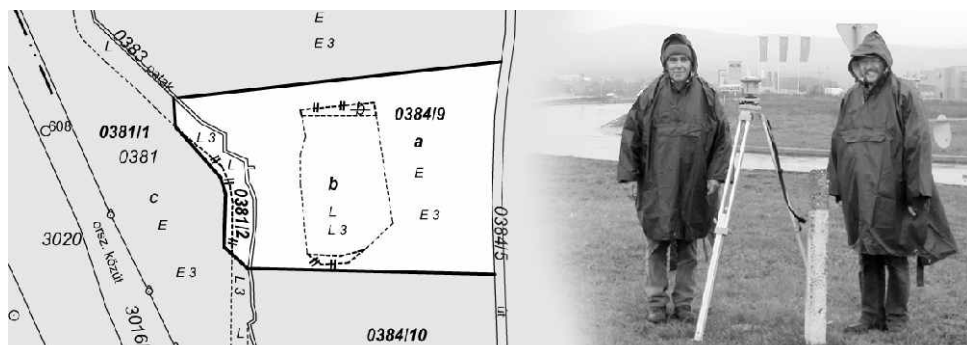
A földmérő szakemberek decemberben kimérték a területet és elkészítették a földmérési vázrajzot. Dr. Hankó András és Zsámboki Zoltán felajánlották önkéntes segítségüket a későbbi földmérési munkákban is.

Folyamatban van:

- 3. A vázrajz elvi elfogadtatása a szakhatóságokkal*
- 4. a terület értékbecslése*

Hátra van:

- 5. Előszerződés megkötése a tulajdonosokkal - a katolikus egyházmegye számára*
- 6. A terület megvásárlásához a szükséges összeg összegyűjtése*
- 7. Területmegosztási kérelem beadása a földhivatalba*
- 8. Adásvétel*
- 9. Koncepcióst terv kidolgozása...*

A SORON KÖVETKEZŐ ESEMÉNYEK:

MÁJUS 1.: MAJÁLIS A RAB MÁRIÁNÁL

Ha az idő engedi, a tél elmúltával szervezünk egy batyus bulit a forrásnál. Énekelgetünk, elmélkedünk, beszélgetünk, köszöntjük a tavaszt, a szép időt. Aki tud, hozzon ülőalkalmatosságot, könnyű szék, asztalt, kertiszerszámot. Mindenkit várunk 0-99 évesig!

A Rab Mária Híradó élőben bemutatkozik!

MÁJUS 22. SZABADTÉRI SZENTMISE A FORRÁSNÁL

MÁJUS 29.: JUTASI ÓRMESTER TÚRA

8:30-tól Pecsételő állomás a Jutasi őrmester-túra résztvevői számára az Éltes Mátyás Gondozóház fiataljainak közreműködésével.

10:30-tól Megemlékezés a Jutasi Altisztképző Iskola egykori szabadtéri misézőhelyéről a FőTÖrZS-mester-túra résztvevőinek.

A programok módosulhatnak, a részletekről a Hét Domb Egyesületnél lehet érdeklődni (het.domb@gmail.com; 06/30/377-8051)

HOZZÁSZÓLÁSOK

Finta Lajosné Nelli, a Rab Mária Erdőbirtokossági Társulás elnöke:

Kívánom, hogy minél hamarabb valósuljanak meg a célkitűzések, hogy igazán említésre méltó emlékhely legyen a Rab Mária-forrásból, mindig rendben legyen tartva, az emberek ismerjék meg, adják tovább utódaiknak az emlékhely történetét, szívesen kiránduljanak oda, és érezhessék ott biztonságban magukat.

Legyen a helyszínen több szervezett program, olyanok is, amelyek a fiatalabbakat is vonzzák!

Dr. Földesi Ferenc ny. alezredes, hadtörténeti kutató:

Nagyon jó, hogy valaki gondozza a forrást, a kegyhelyet. Az tényleg sajnálatos, hogy a körülmények (környezeti elsősorban) annyira megváltoztak, hogy a régi kirándulós, kegyhelylátogató időszakot még csak meg sem lehet közelíteni. Bár ez utóbbi nem biztos. Ha jól belegondolok, Veszprémnek nincs is olyan búcsújáró helye, ahova az emberek, a hívek el tudnának menni. A forrás környezete azonban tényleg megnyugtató, valóban lehet ott gondolkodni, pihenni.

El kellene gondolkodni egy olyan napon, amely a Rab Mária napja lehetne!

Szűcs Bernadett, az Árvalányhaj-túra szervezője:

Barátaimmal télen többször is felkerestük a bozótterengerből kiszabadított egykori zarándokhelyet. A lakótelep szürke tömbjeit elhagyva könnyen rátalálunk - ezt a jelzőtáblának is köszönhetjük - az odavezető kis ösvényre. Lélekemelő hely!

Láthatóan sokak keze munkáját dicséri a kitisztított és kicsinosított forrás és környéke. Persze akad még tenivaló: különösen a kis patakon átívelő híd hiányát éreztük, mivel az árok-ból kivezető, kőből gondosan kirakott lépcsőt elsodorta a víz.

Remélem, a tervezett fejlesztések mellett sikerül megőrizni a hely csendességét, vadregényességét!

ADOMÁNYOZÁS

Adományokat elfogadunk a kiadvány nyomtatására és a Rab Mária forrás felújítása javára.

Számlaszám: Hét Domb Hagyományőrző és Kulturális Egyesület;

Uni Credit Bank: 10918001-00000029-63600002

A beérkezett adományokat az újságban megjelentetjük, azok felhasználásáról beszámolunk.

Ebben a rovatban a közeli és távoli Mária-kegyhelyekről, az épülő Mária-útról és Mária mai üzeneteiről adunk hírt.

TOLDI ÉVA: A SKAPULÁRÉ OLTALMÁBAN

Kármelhegyi Boldogasszony kegyhelye Attyapusztán

Máriához, drága Szűzanyánkhöz tisztelettel járulunk,

Őt dicsérje hangos énekével bizodalmas szózatunk

Skapuláré szende királynéja, Kármeliták kegyes pártfogója

Jóra térő bánatos kebelrel lábaidhoz borulunk...

A Veszprémi Főegyházmegye Pápa környéki kármelita kolostorának templomában, Attyapusztán minden hónap 13-án lelkinapot tartanak, s ilyenkor felcsendül a bevezetőben idézett énekes fohász, amely Kármelhegyi Boldogasszonyhoz, Skapuláré Királynőjéhez száll az egybegyűlteik ajkán.

A Szűzanya a rend hagyománya szerint a 13. században Stock Szent Simon látomásában megjelent angyalok és szentek kíséretében a Kármelhegyén, s átnyújtotta Simonnak a skapulárét, azt a vállruhát, amely csodás erővel bír. Aki ugyanis viseli, nem jut a pokolba, s a halálát követő szombaton kiszabadul a tisztítóútból is, mert maga a Kármelhegyi Boldogasszony száll le érte, s vezeti a mennyekbe őt. E csodás jelet később kiterjesztették minden hívőre, aki a skapulárét, illetve annak érem-változatát viseli, s a Kármelhegyi Boldogasszony oltalma alatt tanúságtevő keresztény életvitelre kötelezi el magát.

A Magyar Sarutlan Kármelita Rendnek a Veszprémi Főegyházmegye területén Keszthlyen és Attyapusztán vannak házai. Az attyapusztai remetesség területén a hívek számára az első ide-

iglenes, szalmatető kápolnát a kezdő kis kolostorral és Attyakerttel együtt 1946. augusztus 11-én szentelte fel dr. Sárközi Pál bakonybéli apát. Kármelhegyi Boldogasszony végleges szentélyét a lelki gyakorlatos házzal a múlt század közepén, a második világháború végén kezdték építeni Páter Berkes Bernát és szerzetes társai saját kétkezi munkájukkal. Templomukat 1950-ben szentelte fel Badalik Bertalan veszprémi püspök. Itt helyezték el azt a Mária-kegyképet, amelyet egy Hauer nevű grafikus festett 1715-ben. Ez jeles időpont volt a remetesség életében, mert attól kezdve a Szűzanya bakonyszéli szentélyébe nagy szeretettel zarándokoltak a hívek. Páter Marton Marcell kármelita atya – akinek boldoggá avatása folyamatban van – három alkalommal is járt Attyapusztán. Először 1946. július 13-án, majd 1947-ben az egész májust itt töltötte. Vasárnaponként itt misézett és prédikált a Szűzanyáról a híveknek. Egyik beszédében prófétai szavakkal hirdette, hogy „de sokakat vonz majd ide a Szent Szűz”. Itt mondta 1955. július 15-én esüstmiséjét, melyre tíznapos lelki gyakorlattal készült. A monostor falai között annak mai lakói, a kármelita nővérek kis belső kiállítást rendeztek be Marcell atya emlékéért ápolva.

A remetesség sorsa a múlt század végén megpecsételődött, a kommunisták rátették kezüket az épületegyüttesre. Csak 1990-ben térhetett ide vissza a már idős és betegeskedő Bernát atya szerzetestestvérével, Fidél atyával, akivel azután őrizték és gondozták hosszú éveken át a remetesség, és

Az attyapusztai Szűzanya

szolgálatuk idején élő zarándokhellyé emelkedett az. Ma lelki gyakorlatos házként működik a templommal egybeépített kolostor. Az évi búcsú Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén, a július 16-át követő vasárnapon van. S minden hónap 13-án engesztelő Mária-napot, lelkinapot tartanak. Minden év augusztus 13-án pedig kármelita ifjúsági találkozót szerveznek itt. Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek 2007-ben jóváhagyta a Kármelhegyi Szűzanya Segítő Nővérei katolikus szerzetesközösség letelepedését és szolgálatát a kolostorban. Jelenleg három nővér él ott szerzetesi közösségben és egy jelöltjük készül fogadalmára. A kármeliták tartományfőnöke, Bakos Rafael Attila atya gyakran ellátogat Attyapusztára, nagyobb ünnepeiken, illetve a havi lelkinapokon legtöbbszörő celebrálja a szentmisét.

Tavaly Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén szentbeszédében a kármelita lelkiségről szólva kiemelte: Mária anyai szeretetét, oltalmát Kármelben egy sajátos jelen, a skapulárén keresztül fejezte ki Krisztus követői iránt.

Rab Mária Híradó

Felelős kiadó: Hét Domb Hagyományőrző és Kulturális Egyesület

8200 Veszprém, Óváros tér 6. | het.domb@gmail.com

Felelős szerkesztő: Rác Katalin, a 7DE elnöke | raczka@chello.hu | 06/30/377-8051

Megjelenik negyedévente. Az embléma Zeitler Gabriella munkája.

Tördelés, nyomtatás: Vásárhelyi Dániel - digitalEXPRESS | 70/3180726

Hét Domb
Hagyományőrző és Kulturális
EGYESÜLET

Az újság előállítási költsége:
180 Ft